

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobkyně: **Y. B. C.**
státní příslušnost: X
X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2024, č. j. OAM-1591/ZA-ZA11-P09-2024,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobkyně *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Předmětem sporu je zákonnost rozhodnutí, kterým žalovaný zastavil řízení o opakovaně podané žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Jde o to, zda skutečnosti, které žalobkyně uváděla v nové žádosti, neměly žalovaného vést k jejímu opětovnému meritornímu posouzení.

II. Rozhodnutí žalovaného

2. Žalobkyně podala na konci listopadu 2024 opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. Při poskytnutí údajů k žádosti zmínila, že má čtyři děti (tři dcery a jednoho syna). Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že užívá léky na hypertenzi a má problémy s tračníkem. Dále

má skoliózu, problém s kostrčí a bolí ji levé koleno. Dodala, že dříve také měla problémy s vysokou hladinou cukru v krvi.

3. K důvodům své opakované žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že o ni žádá kvůli svým zdravotním problémům, stejně jako při prvním řízení. Už se nechce vracet do Kolumbie, neboť je tam nebezpečná situace. Její zeť tam má také problémy. Potvrdila, že už o tom u žalovaného dříve hovořila. Jiné důvody pro svou žádost nemá. Na otázku, zda tyto skutečnosti uváděla v rámci správního řízení o její předchozí žádosti, žalobkyně odpovíděla, že uváděla.
4. Žalovaný si opatřil podklady o zemi původu, konkrétně šlo o *Informaci OAMP – Kolumbie: Bezpečnostní a politická situace v zemi – Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv* ze dne 3. 9. 2024 a *Informaci MZV ČR č. j. 121891-6/2024- MZV/LPTP* ze dne 9. 9. 2024. Žalobkyně se s nimi nechtěla seznámit, ani se k nim nechtěla vyjádřit. Nenavrhla také doplnění podkladů.
5. Na dotaz, zda chce uvést ještě nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl žalovaný vzít v úvahu při posouzení její žádosti, odpovíděla, že v Kolumbii je situace stále stejná. Je tam stále válka, neustálé potyčky s ozbrojenými skupinami a korupce. Je to pořád stejné. V Česku si všimla dětí, které cestují samy autobusem, nicméně v Kolumbii není možné dítě ani dospívajícího pustit samotné. Mohou je napadnout, ublížit jim či je znásilnit. Kultura v Česku je jiná a pro ni je to tu příjemné. Může nosit zlatý řetízek na krku a nebát se, že jí ho strhnou. Do Kolumbie se nemůže vrátit.
6. Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 12. 2024, č. j. OAM-1591/ZA-ZA11-P09-2024 („rozhodnutí žalovaného“), shledal žádost žalobkyně nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o ní zastavil. Připomněl, že žalobkyně podala svoji první žádost o mezinárodní v srpnu roku 2023. Žalovaný jí žádnou z forem mezinárodní ochrany tehdy neudělil, což potvrdily i správní soudy.
7. Žalobkyně ve své první žádosti označila za důvod jejího podání obecnou nespokojenost s tehdejší ekonomickou a bezpečnostní situací v X, své zdravotní potíže a také snahu legalizovat si pobyt v Česku, kde chtěla zůstat se svou dcerou, která měla mezinárodní ochranu. Pokud jde o opakovanou žádost, tak žalobkyně podle žalovaného neuvedla žádné nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu, které by měly být předmětem nového meritorního posuzování a které by jí nebyly známy již v průběhu předchozího řízení. Žalovaný žádné takové skutečnosti ani v rámci své úřední činnosti neshledal. Na základě informací o zemi původu také žalovaný uzavřel, že v X nedošlo od doby vydání prvního rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany (resp. od doby nabytí právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti žalobkyně) k žádné zásadní změně, která by mohla představovat novou relevantní skutečnost.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

8. **Žalobkyně** namítá, že žalovaný nenaplnil požadavek individualizace řízení a správního rozhodnutí a nesplnil povinnost zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle žalobkyně nesprávně posoudil otázku, zda se v rámci řízení o opakované žádosti objevily nové skutečnosti, které by založily povinnost žalovaného opětovně meritorně přezkoumat její žádost. Žalovaný posoudil uváděné nové skutečnosti nesprávně, protože tyto skutečnosti mohou být relevantní z pohledu azylu i doplňkové ochrany.

9. Žalobkyně opakovaně uváděla nebezpečnou situaci v zemi původu jako důvod své žádosti. Žalovaný ovšem dostatečně nezhodnotil její rodinné vazby. Žalobkyně má v Česku dceru s manželem, na kterých je momentálně zcela závislá kvůli svému zdraví. Nemůže se o sebe sama postarat. Navíc jí v zemi původu hrozí nebezpečí kvůli probíhajícím nepokojům. Žalobkyně má za to, že rozhodnutí žalovaného nevyplývá ze shromážděných podkladů pro vydání rozhodnutí.
10. Žalobkyně má strach z vážné újmy způsobené momentální situací v zemi původu. Lze jen těžko hovořit o individualizaci správního rozhodování, pokud žalovaný veškeré uváděné skutečnosti shrne do jedné věty, případně slovního spojení „snaha o legalizaci pobytu“. Žalovaný zcela pomíjí subjektivní aspekt osoby žalobkyně. Základem definice termínu „uprchlík“ podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků je slovní spojení „opodstatněné obavy z pronásledování.“ Vzhledem k tomu, že termín „obavy“ v sobě nese subjektivní aspekt hodnocené osoby žádající o uznání za uprchlíka, je pak zřejmé, že výraz „opodstatněné obavy“ obsahuje subjektivní i objektivní aspekt. Při rozhodování o opodstatněnosti obav je proto nutné vzít v úvahu oba dva.
11. Stanovení právního postavení uprchlíka proto bude v první řadě vyžadovat spíše vyhodnocení vyjádření žadatele než úsudek o situaci v zemi jeho původu. Vyhodnocení subjektivního aspektu je neoddělitelné od posouzení osobnosti žadatele, jelikož psychologické reakce různých jedinců nemusí být v totožných podmínkách vždy stejné. Žalobkyně pociťovala své obavy natolik silně, že se rozhodla opustit zemi svého původu. Před tímto rozhodnutím však již pociťovala zcela konkrétní následky pronásledování. Úkolem správního orgánu je vzít v úvahu veškeré relevantní informace a žádost posuzovat komplexně v celé své šíři.
12. **Žalovaný** ve svém vyjádření k žalobě zopakoval jádro svého rozhodnutí. Žalobkyně podle něj měla příležitost seznámit se s obsahem shromážděných podkladů a vyjádřit se k nim i k jejich zdrojům, případně je doplnit či takové doplnění navrhnout. Odkázal pak na § 10a odst. 2 zákona o azylu, podle kterého se neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany, je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Související námitky žalobkyně jsou proto irelevantní.

IV. Hodnocení věci soudem

13. Žaloba *není důvodná*.
14. Podmínky přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu stanovuje § 11a odst. 1 zákona o azylu. Při hodnocení, zda je opakovaná žádost přípustná, musí žalovaný posoudit, zda (a) cizinec uvedl (nebo se objevily) nové skutečnosti nebo zjištění, které (b) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a (c) svědčí o tom, že by cizinec mohl čelit pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
15. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu pak platí, že se v případě nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
16. Unijní základ tohoto ustanovení představuje čl. 40 procedurální směrnice, který upravuje tzv. *následné žádosti*. V odst. 2 umožňuje členským státům nejprve provést předběžné

posouzení, zda se objevily nebo zda žadatel předložil nové skutečnosti nebo zjištění týkající se posouzení, zda lze žadatele uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany podle kvalifikační směrnice. Musí se jednat o nové skutečnosti nebo zjištění, které *významně zvyšují pravděpodobnost uznání žadatele za osobu požívající mezinárodní ochrany* (odst. 3). Zároveň podle odst. 4 tohoto ustanovení mohou členské státy rozhodnout o dalším posuzování žádosti, pouze pokud dotyčný žadatel *nemohl v předchozím řízení bez vlastního zavinění uvést skutečnosti uvedené v odstavcích 2 a 3 tohoto článku*, zejména při využití svého práva na účinný opravný prostředek podle článku 46.

17. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí obsahovat odůvodnění o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, bod 19).
18. V tomto případě ovšem skutečně nevyvstaly takové nové skutečnosti, které měly žalovaného vést k opětovnému meritornímu posouzení opakované žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Žalobkyně prakticky jen zopakovala své důvody pro první neúspěšnou žádost, což sama žalovanému opakovaně potvrdila. Její žalobu proti rozhodnutí o první žádosti zdejší soud zamítl rozsudkem ze dne 29. 4. 2024, č. j. 41 Az 7/2024-41, a následnou kasační stížnost Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřijatelnost usnesením ze dne 31. 10. 2024, č. j. 7 Azs 96/2024-33.
19. Žalobkyně pak v řízení před žalovaným ani v žalobě netvrdila, že by se v její zemi původu v mezidobě významně změnila situace a že by tato změna již zakládala přípustnost její opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Naopak v řízení před žalovaným vypověděla, že situace je tam stále stejná.
20. V azylovém řízení přitom nese břemeno tvrzení výhradně žadatel. Bylo tedy na žalobkyni, aby uvedla takové skutečnosti, které mohou svědčit o tom, že jí v případě návratu do vlasti *nově* hrozí jednání zakládající pronásledování nebo vážnou újmu. To platí tím spíše v řízení o opakované žádosti, kde se obvykle se žadatelem neprovádí pohovor [§ 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu]. Žalobkyně ovšem žádné takové skutečnosti neuvedla.
21. Soud poté souhlasí se žalovaným, že pokud nyní žalobkyně zpochybňuje oporu rozhodnutí žalovaného ve správním spise, tak to měla učinit již při seznámení s podklady. Soud navíc shledává podklady, které žalovaný shromáždil, za dostatečné. Námitky žalobkyně totiž většinově míří „mimo terč“ s ohledem na předmět řízení. Žalobkyně jen opakuje svůj příběh, který již žalovaný v předchozím řízení posoudil. Neuvedla však nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jejího vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve smyslu § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu.

22. Žalovaný pak adekvátním způsobem s odkazem na dostatečné podklady (viz bod 4 výše) náležitě odůvodnil, že v X nedošlo k zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podle soudu si proto žalovaný obstaral dostatek relevantních podkladů o zemi původu žalobkyně a s ohledem na předmět řízení zjistil skutkový stav, jak měl. Soud o něm nemá pochybnosti.
23. Žalovaný tedy dostatečně vyhověl požadavkům, které judikatura klade na odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně totiž opravdu oproti své předchozí žádosti netvrdí nic nového, co by mělo relevanci z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany. A v její zemi nedošlo k obecným změnám, které by zakládaly přípustnost opakované žádosti. Bohužel proto nesplnila podmínky pro opětovné meritorní posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný postupoval správně, pokud ji posoudil jako nepřipustnou a řízení o ní zastavil.
24. Ve vztahu k námitkám, na jejichž základě žalobkyně dovozuje svůj uprchlický status, soud odkazuje na výše citovaný § 10a odst. 2 zákona o azylu, podle kterého se skutečně – jak tvrdí žalovaný – neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu, je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

25. Soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
26. Neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
27. Žalobkyně spojila se žalobou i návrh na přiznání odkladného účinku. Soud o něm už ale samostatně nerozhodoval, neboť bezodkladně rozhodl ve věci samé.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 31. ledna 2025

Martin Kopa, v. r.
samosoudce